

1 (766) Simbolic 1 ianuarie 1977 8 pagini 1 leu

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

republica

Republica înseamnă în primul rând... Republica înseamnă în primul rând... Republica înseamnă în primul rând...

În unghiul de vedere al comunismului... În unghiul de vedere al comunismului... În unghiul de vedere al comunismului...

Desen de Cristina Moscu

Luceafărul

Un călduros „La mulți ani!” tuturor cititorilor și colaboratorilor noștri!

ÎN PAGINILE 4 ȘI 5 Scriitorul și țara... A patrulea clasă... A patrulea clasă...

OPINII Poezia tânără Termenul de „stare a poeziei”, care înseamnă...

JURNAL DE POET Vocația istoriei... Aplele înaintașilor sunt singura experiență încheiată...

Aici - unde ni-i sprijin viitorul... Aici - unde ni-i sprijin viitorul... Aici - unde ni-i sprijin viitorul...

Itinerarii sadoveniense Noptile de altădată... În acest chip privește, primind din partea turzoare...

DE LA LIMBAȚII SOLIDARITĂȚII LA FORMA UNEI STRATAGEMĂ... În acest chip privește, primind din partea turzoare...

Stilul demn... Regăsim în recent apărutele Pagini de critică literară...

Stilul demn... Regăsim în recent apărutele Pagini de critică literară...

Stilul demn... Regăsim în recent apărutele Pagini de critică literară...

Stilul demn... Regăsim în recent apărutele Pagini de critică literară...

ÎN ACEST NUMAR: Colocviile „Luceafărului”... Participă Mircea Iorgulescu...

ÎN ACEST NUMAR: Colocviile „Luceafărului”... Participă Mircea Iorgulescu...

ÎN ACEST NUMAR: Colocviile „Luceafărului”... Participă Mircea Iorgulescu...

ÎN ACEST NUMAR: Colocviile „Luceafărului”... Participă Mircea Iorgulescu...

5603216

colocviile „Luceafărului”

scriitorii tineri în 1976

M. UNGHEANU: Bilanțul literar pe care vom încerca să-l facem astăzi nu este, întru totul obiectiv. De obicei așteptul de un pronunțat treceri în revistă ale anului literar care au în vedere toată producția literară. Bilanțul nostru va încerca să se oprească însă mai ales la cărțile autorilor tineri din anul acesta. Există scriitorii și chiar critici literari înclinați să afirme că nimic interesant nu s-a mai produs în literatura ultimilor ani și că nimic nu vine să tulbure liniștea scriitorilor lansaiți și afirmați în anii '60. A accepta o astfel de afirmație înseamnă a accepta teza unei literaturi care nu evoluează sau a unei puterici literare care nu produce literatură în care se referă înfruntându-se primul și cel de al doilea caz. Chiar remembind-ne doar la 1976 putem susține fără temere de a greși că ultimul an literar ne-a adus câteva volume de literatură care ne vorbesc nu numai despre valoarea autorilor, ci și de o mentalitate literară aparte. Un volum de proză cum este cel al lui Nicolae Măteescu, în care se afirmă că nu există decât un prozator tiner, capabil să intre prin câteva din buclile sale în competiție cu citiva scriitori venerabili, dar și o independență a formulei: el nu urmează drumul multor colegi de generație adoptivi exclusivi ai celor formule literare și încearcă să reușească să concilieze fericit tradiționalismul cu moder-

M. UNGHEANU:

„Nu e suficient să constatăm situația privilegiată a unor scriitori în conștiința publicului. Important este să căutăm cauzele.”

ntatea. Cartea de reportaje semnată de Eugen Seceleanu și Dorin Tudoran se distinge prin refuzul reportajului confecționat. Cu totul remarcabile sînt cărțile de poezie semnate de Mircea Dinescu, Florin Sandru, Tudor Octavian și Mara Nicorac, în special albe, care afirmă scriitorii de forță și de pronunțat rafinament. Cel puțin la fel de bine se reliefează producția criticilor tineri. Citez aici cartea despre Caragiale și vîrstă modernă a literaturii, scrisă de Al. Călinescu și Poezia lui G. Coșbuc de Petru Poantă în care abordează, în spiritul realității, probleme înnoitoare, dar rezultatele de bună calitate. Sigur este însă că altele cărțile bune ale tinerilor veniți în ultimul timp în literatură cit și numele cu adevărat noi sînt puțin cunoscute. Mulți îl confundă de pildă pe Nicolae Măteescu cu Constantin Măteescu. E suficient acest exemplu pentru a sublinia o realitate de fapt.

LAURENȚIU ULICI: Poate că ar trebui să facem mai clar înțelesul pe care-l dăm termenului de „literatură a tinerilor”, logic și cronologic. Dacă ne referim la „generația tînă” în ansamblul ei largim considerabil sfera problemei, fiindcă ar fi să înțelegem că literatura care s-a intrat în literatură în cel puțin ultimii zece ani decît după 1968. Mai puțin și azi, în diverse articole critice, propoziții care vorbesc bunăoară despre „tînărul poet Nichita Stănescu”, sau despre „tînărul prozator Nicolae Breban”, ori despre „tînărul critic Eugen Simion”, atribuie de fapt valoarea nouă literaturii tînă de înaxetate pentru „literatură tînă”. De aceea v-aș propune în locul termenului de generație tînă pe acela de promoție tînă, cu trimiterea expresă la scriitorii iuți în ultimii doi, trei, patru ani. Asta pentru că în discuția noastră sînt nu numai termenii de sub pînă, gîndindu-ne la literatura noastră, dar și la literatura tînă care este o realitate care s-a zis și obiectivă, existînd ca atare indiferent de importanța ei literară, înclînd n-ar avea rostul să batem la uși deschise clamîndu-ne drept la existență — îl are oricum — chestiunea de fond rămînd aceea a caracterelor definitorii pentru literatură ei. Apărută în alte condiții istoric-literare, atribuie de fapt valoarea nouă literaturii tînă. De aceea v-aș propune în locul termenului de generație tînă pe acela de promoție tînă, cu trimiterea expresă la scriitorii iuți în ultimii doi, trei, patru ani. Asta pentru că în discuția noastră sînt nu numai termenii de sub pînă, gîndindu-ne la literatura noastră, dar și la literatura tînă care este o realitate care s-a zis și obiectivă, existînd ca atare indiferent de importanța ei literară, înclînd n-ar avea rostul să batem la uși deschise clamîndu-ne drept la existență — îl are oricum — chestiunea de fond rămînd aceea a caracterelor definitorii pentru literatură ei. Apărută în alte condiții istoric-literare, atribuie de fapt valoarea nouă literaturii tînă.

DORIN TUDORAN: În artă, convingătoare și obligatorii sînt afirmațiile pe cont propriu. Cele în bloc, în genuri nu mi sînt prea mare încredere, pentru că pot ascunde vicii numeroase și de fond. Cred mult mai mult în artistul care străbate drumul de la anonimul la notorietate singur, orgolios, învingîndu-și propriile slăbiciuni prin propria-i virtuți. Cu alte cuvînturi, nu cred — am mai spus-o — în generații, în promoții afișate înainte ca personalitatea deosebită a compozitorului să se impună, să se fi particularizat, dacă nu definitiv, cel puțin evident. Apariția conștiinței de generație înaintea afirmării conștiințelor individuale mi se pare un apeductiv intrinsec. Nu m-a impresionat niciodată un poet pentru generația în care a făcut parte, ci pentru ceea ce a adus el, ca valoare, în această generație. Desigur, prețios și respect poezii ca Nichita Stănescu, Ion Gheorghie, Cezar Baltag, Grigore Hagiu, nu am complexul „Generației '60”.

MIRCEA IORGULESCU: Observația lui Laurențiu Ulici în legătură cu interesul — nu doar preocupărilor, ci întru totul — în actualitate existentă în scrierile tineri este exactă și trebuie reținută, fiindcă numește una dintre noile definiții ale acestei, să zicem, noi „promoții” literare. Însă preocuparea aceasta, care este constantă și care absoarbe atenția scriitorilor tineri, pentru prezent, pentru ceea ce se petrece acum, pentru problematica și aspectele viciului în actualitate, este o altă atitudine creatoare determinată de condiția lor de vîrstă. Sore describire, de pildă, de scriitorii tineri din anii '64-'68, ei continuă literatura existentă în momentul apariției lor, nu o contrazic. Mai mult decît disocierile de ordinul vîrstei sau al momentului debutului (elemente importante pentru scriitorii tineri din punct de vedere de atitudine, de năzuință creatoare. Se poate constata astfel că pentru scriitorii tineri de astăzi solidaritatea de vîrstă, de formații ori de moment al intrării în literatură a devenit o chestiune secundară; Desigur, afirmările în grup mai spectaculoase și alinare întoldează asupra lor, numele înclinat al unui Nichita Stănescu, Cezar Baltag, Eănuș Neagu, D. R. Popescu s-a impus din primul moment. Creația lor a avut, după cum bine se știe, un caracter polemic, mai puțin teoretizat însă, mai degrabă demonstrat prin puțin operele în cauză.

SORIN TITEL: Cred că diferențele în mai ales de ceea ce se numește „tipul de lansare”. Dacă timpul a dat mai ales câștig de cauză unor poezii ca Dan Laurențiu, Cezar Ivănescu, Marius Robescu, Ileana Mălăncioiu, Mihai Ursachi, Emil Brumaru ș.a., generația la care se referă Ulici a avut parte de o lansare mult mai „spectaculoasă”. Interesul, altfel al cititorilor, cit și cel al criticii, s-a concentrat rapid asupra lor, numele înclinat al unui Nichita Stănescu, Cezar Baltag, Eănuș Neagu, D. R. Popescu s-a impus din primul moment. Creația lor a avut, după cum bine se știe, un caracter polemic, mai puțin teoretizat însă, mai degrabă demonstrat prin puțin operele în cauză.

Cu cine se polemizează? Cu o anumită literatură discursivă și fals polemică, cu acea literatură care, dincolo de exteroarele declarații „avîntate”, manifestă de fapt o mare indiferență față de om și problemele lui. Cînd intră o proză a lui Nicolae Velea un copil aproape adolescent își pune în gînd să bată niște buli și să repare o poartă, el face, în sfîrșit, un gest firesc, autentic, emoționant, prin adevărul lui și, aș zice, prin frumusețea lui, după atîta gesturi grandilocvente și lipsite de simplitate umană. Această povestire „fărăscă” și emoționantă l-a impus pe Velea și a dat câștig de cauză de fapt unei literaturi care pune în centrul ei omul simplu cu viața lui de fiecare zi, cu necazurile și bucuriile lui care au foarte mare importanță. Succesul imediat, vilva care s-a creat în jurul prozei lui Velea nu ține, așadar, de întâmplare, se justifică prin polemica ei implicată. Velea ne-a arătat materia din care se face proza, într-un moment cînd prozatorii noștri — Morometii rămîine, desigur, o minunăție excepție — uitaseră aproape că există pe pămînt „micul om mare” și că el continuă, în ciuda falșelor halne arătoare, cu care căutau unii să-l îmbrace, să sufere și să se bucure. Cu cele trei pagini ale lui Velea, nu numai autorul lor ci și o întreagă proză a câștigat o bătălie literară.

M. UNGHEANU: Interesant ar fi să ne oprim la câteva din cărțile semnificative de anul acesta atît ca valoare, cit și ca opțiune literară pentru a fixa discuția în concretul planului literar. Critica mi se pare sectorul cel mai promitent, cu cărți de debut interesante și diverse, Cornel Ungureanu și Gelu Ionescu, cu atitudinile polemice, Mircea Iorgulescu, cu un interes susținut pentru debutanți, cu năzuința interpretării independente a scriitorilor mari străini, Mihai Zamfir, cu volume de critică datorate chiar scriitorilor care fac și critica — Dan Laurențiu. Nu lipsesc nici tentativele cele mai îndrăznețe, Petru Poantă încearcă să propună o nouă interpretare a lui G. Coșbuc, Al. Călinescu un Caragiale foarte modern, Zaharia Sângeorzan, din păcate într-o carte nu foarte limpede, o nouă pistă pentru înțelegerea literaturii lui Mihai Sadoveanu. Dintre prozatori aș cita pe Ileana Mălăncioiu pe care l-am pomenit la început, pe Tudor Octavian cu Nălembrie, Vîrșă, carte remarcabilă sub toate aspectele. Cărțile de poezie amintite ne arată și ele că tinerii scriitorii sînt aducă o notă proprie în literatura pe care o scriu.

LAURENȚIU ULICI: Volumul lui Mircea Dinescu *Proprietarii de poduri* mi se pare de două ori semnificativ: înli pentru autorul însuși care, sesizînd impasul vechii sale maniere, a reușit performanța de a se scria cu o față și, și al doilea, pentru că acesta este un volum care cuprinde o orientare mai largă a poeziei tinerilor. Dar cazul lui Dinescu e interesant și dintr-un alt motiv, de pe partea mai puțin vestită a lucrurilor. Nu se mai poate face astăzi poezie serioasă debutînd, să zicem, la 25 de ani cu inocența culturală de la 16. Chestiunea se pune la fel și pentru poezia tînă. Pe lângă cartea citată anterior ar fi de adăugat și altele semnate, în acest an, de Mara Nicorac, Florin Sandru, Dinu Adam, Paul Balahur, Marin Constantin (cu un debut remarcabil) Șerban Foartă (autor în colaborare cu Andrei Ulici al unor superbe „serve” poetice), elogiul făcîndu-se și scrierilor tînă (și tînărului numărul poezilor tineri bun, afirmat în anul din urmă: Mihai Ursachi, Cezar Ivănescu, Adrian Popescu, Olga Neagu, Ion Mircea, Carolina Ilica, Dinu Flămînd, Ion Stancu, Dorin Tudoran, Dan Verona, Lucia Negoiță, Aurel Sorobetea. În proză remarcabilă au fost volumele semnate de Nicolae Măteescu, Ioan Radin, Ion Tugui, Elena Nestor, Monica Săvescu, Marcel Constantin Runcanu. Mihai Sin autori care, împreună cu mai „vechii” Eugen Urlicar, Mihai Tatulescu, Constantin Zărnescu, Eugen Seceleanu, Ștefan Găbrin, compun o formație de prozatori cu nimic mai prejos decît altele. În critică, tot în acest an cărțile citate și mai înainte, de reconsiderare în spirit modern a literaturii unor scriitori clasici semnate de Al. Călinescu (Caragiale) și Petru Poantă (Coșbuc), cartea lui Mircea Iorgulescu privind fenomenul literar contemporan, eseurile lui Gelu Ionescu permit, alături de cele semnate în ultimii trei-șase ani de Liviu Petrescu, Ion Pop, Cornel Ungureanu, Dan Cristea, Gh. Crîngari și Călin Popescu, să se scrie o serioasă echipă de critici ai acestei promoții. Am făcut aceste enumerări parțiale totuși, pentru că valoarea unei promoții literare atîși și în puterea ei de a impune citi mai multe certitudini în peisajul unei literaturi. E regretabil că, din motive a căror rațiune îmi e puțin clară, critica de scriitorii abia începută pentru această promoție a unei generații de scriitori, nu e practică în promoția tînă decît ocazional (cu ocazia unor rubrici folclorice ale etnoar criticii) și cam, cum s-a zis, fărîmițată.

M. IORGULESCU: Cea mai bună carte de poezii tînă în 1976 aparține într-adevăr, unui scriitor tînă: este *Proprietarii de poduri* de Mircea Dinescu. Si nu este vorba de o împelurare excepțională, fiindcă poezia lirică al acestui an literar este alcătuită, dacă nu avem prejudecata prestigiiilor constituite și a formulelor consacrate, prin însumarea volumelor datorate poeziei tînă: Adrian Popescu, Ileana Mălăncioiu, Florica Mitro, Paul Emanuel, Horia Bădescu, Șerban Foartă și Andrei Ulici, Ioana Diaconescu, Mara Nicorac. În critică și istorie literară, în estetică prezenta tinerilor este de asemenea masivă și, lucru mult mai important decît simpla constatare de ordin cantitativ, această prezentă se remarcă în primul rînd prin spiritul nou adus. Faza lui George Coșbuc de Petru Poantă și Caragiale sau vîrstă modernă a literaturii de Al. Călinescu, lucrări recent apărute, sînt exemplare pentru acest spirit, pe care îl înțelegim, în forme firește deosebite și nu fără înclinații în cercetările „specializate” ale lui Dan Horia Mazilu (Horia în literatura română din secolul al XVII-lea), Aurel Sasu (Retorica literară românească), în estetică lui Mihai Zamfir (Imaginația acustică), Gelu Ionescu (Romanul lecturii), Dana Dumitriu (Ambasadorii sau despre realismul psihologic), în eseurile monografice ale lui Zaharia Sângeorzan (Sadoveanu, teme fundamentale) și Mircea Șerbat (Miron Costin), în folcloristica lui Ion Mărcuș, Cornel Moraru, Daniel Dimitriu, Val. Condurache, Mihai Dinu Gheorghiu, Virgil Podoabă, Gheorghe Perian, Artur Silvestri, Mihai Coman, critici tineri și care, deși n-au debutat editorial, se remarcă prin seriozitate, prin aplicate, print-o înclinație vie și actuală a literaturii, prin onestitatea și discernămint. În proză semnalez apariția unui roman excepțional, Carolea flului de Norman Manea. Cărțile lui Nicolae Damian (Vara), Alexandru Papiian (O seară de noiembrie), Mircea Oprit (Adevărul despre hîmmer), Alex. Rudeanu (Coliba mansonier), Dămin Necula (Frica), Monica Săvescu (Lumea fosta, sloboară), remarcabilul volum de debut al lui Ioan Radin (Aventurile tînărului Șerafim) vădese și în epică, în ciuda diferențelor dintre ele și fără a fi în afara oricăror observații critice, existența unui efort substanțial de înnoire.

SORIN TITEL: La lipsa, însă, cărților la care ne referim, și altora nu numai celor citate, ceea ce se cheamă o „temperatură fierbinte” și cititorii sînt bineînțeles acest lucru. Așa se explică faptul, probabil, că nici o carte apărută în ultima vreme a unui prozator tînă nu a bucurat, înțeleg de ceea ce se cheamă un succes răsunător. Șetea, o carte în jurul căreia s-a făcut, la vremea ei, după cum bine se știe, multă vilva, meritată desigur, era opera unui scriitor de 27 de ani! Velea era „celebru” la 23 de ani! Cînd a apărut Morometii, Marin Preda abia depășise treizeci de ani. Dacă vrem să fim lucizi, trebuie să ne acordăm că prozatorii tînă n-au câștigat încă bătălia lor, cu toate că ei au de-a toate armele cu care ar putea să o câștige: talentul și buna credință, prohibita și cultura.

M. UNGHEANU: Faptul că scriitorii sub 30 de ani, Sorin Titel a dat mai multe exemple, a-a înțeles și că ei se ne mai repetă trebuie să ne ridice un semn de întrebare. Care sînt autorii desore care a vorbit Sorin Titel și desore ce cărți este vorba? Iată: Marin Preda cu *Morometii*, Titus Popovici, cu *Sărălnul și Șetea*, achitile lui M. Velea. Nu repet numele și titlurile pentru a scrie pe cineva și ale Velea să atragă atenția asupra faptului că el sînt mai ales prozatori și mai ales romancier și că romanele lor au interesat și interesază categorii largi de cititori. Recenta promoție de prozatori nu poate invoca o situație înjustă a literaturii ei atît timp cît nu produce o literatură de același tip care s-a concurat peior. Cititorii caută o astfel de literatură. Mulți au fost mirati de succesul primei cărți a lui Dinu Sătaru, dar el a venit tocmai din îndrăzneala de a intra pe acest teren al prozei de unde combatății noi au dispărut. Un singur prozator tînă a încercat să înfrunte și să scrie în această categorie, și acesta este Călin Popescu. El scrie o carte în care problematica lor era rezolvată într-o formulă modernă: Augustin Buzura cu *Fetele tăcerii*. Este și explicația interesului față de o carte nu lipsită de abieciuni. Nu e suficient să constatăm situația privilegiată a unor scriitori în conștiința publicului. Important este să căutăm cauzele. O cauză este a lui Mihai Tatulescu, o scriitură impecabilă, su cu este a lui Ștefan Pirvici, de o savantă înclinație stilistică am citat două remarcabile debuturi, pot intra ele în această competiție să zicem, cum apunea Sorin Titel?

SORIN TITEL: Să scrii bine nu-l bine. Înțeles, nici ușor și nici simplu. Proza tinerilor — mă refer la prozatorii ce gravitează în jurul

SORIN TITEL:

„Dacă vrem să fim lucizi, trebuie să recunoaștem că prozatorii tînă n-au cîștigat încă bătălia lor.”

virsel de 30 de ani — produșile acestora din ultimii ani, aproape că ne-ar socot printr-o deosebită siguranță și maturitate. Stîngăciile înoputulul nici vorbă să transpără din proza lui Mihai Sin, Gabriela Adamășteanu, Eugen Urlicar, M. C. Runcanu, Al. Deal, Radu Mareș ș.a. Tînărul, adesea excepțional, al acestora, într-o atitudine critică dubie. Se desprinde însă, din scrierile lor, un lucru care ar putea totuși să ne pună pe gînduri. El nu este exact desore ce ar trebui să scrie. Sentimentul nu se angajează cu înțelega lor fîntă în proza pe care o fac, cit și alți de bine ar putea scrie și cit și în fata cititorilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se știe că în România s-a făcut oarecum și se transformă în bunul caligat poezie să se ivească pe neașteptate. La unii s-a și ivit. O anumită anemie caracterizează această proză, care n-a reușit, poate tocmai din acest motiv, să se impună în suficiență măsură atît în fața cititorilor, cit și în fata criticilor; aceștia din urmă, sau cu atât liberărilor, dispusi chiar să cumpere și să citească, de multe ori, cărți de o foarte scăzut nivel artistic, e adevărat, dar care primesc câștig de cauză pentru că încearcă să pună (pun sau doar se fac numai că pun), problema de maximă acuitate. Se face o nedreptate, deși se

a patriei cinștire

FLCRENȚA ALBU

Herb

Război și pace cu stelele, cu urșii, cu distanțele urcate pa la pas, cu viscolul, cu ploaia și pământul rășcat, din care toi leții, domesticindu-le, înșaminându-le, pășindu-le.

Sparietari dia deal în deal dind sem, aiarma de păsări, de mistreț, de urs.

Război și pace veche — să trăiești în armonie cu șirul oamenilor amintiri, cu șirul stelelor și urșilor, din neam de urși, de stele vechi.

Istorie-inscriș în piatră, în cer, pe lașe și pe trunchiuri, pe piele de sălbăticiune,

Vrama uscăt-ncet, la pas, prin trecători, răbdată — acele unde a fost cășut șomina neomului: de oameni, urși și stele — rădăcini îngăduindu-se în viață, în moarte.

ION MURGEANU

Republica

Dicționarul meu latin învață să vorbească românește, De la Traian cite puțin, Din Eminescu cite vorbește!

Un miez amar în gura lui Simtea, și i-a fost gura rădă. Acum să-i dăm Bălcescului Latina noastră suverană!

Nepoți pe care nu i-a smuls Nici clipa urii, nici urgia. Acum agorul ne a strins Poporul simțt România!

Grăiesc gura lui în plin; Ne facă vești, aducă dor, — Dicționarul meu latin în care voi putea să zbor!

Unde s-aude sfint Izvorul De unde curge plină via! Acolo zilnic bea poporul De unde-i bează România!

MARIN CODREANU

Acum, ca niciodată

Acum, ca niciodată pe-acest pământ de glorioși Ne flutură mai mîndru drapelul bicolor, Căci ne-am croit destinul pe lauri de victorie, Cu greu tribut de sînge plătit de-acest popor.

Orici de grabnic timpul aleargă înainte Și ne îndeamnă poșii să înșim rîmă cu el, Ne vom năla privirea spre-o vramă mai ferbîntă, Cîntîndu-ne eroii căzuți lingă drapel.

Acum, ca niciodată, pe-acest pământ de glorioși Ne flutură mai mîndru drapelul bicolor, Cea mai bogată fiilă scriind-o în istorii, Urcînd solare piscuri spre comunism, în zbor!

MIRON SCROBETE

1600

Inchinare, Tia, Mihai! Sint Nagoiul ce nu m-am plecat de cînd m-am ascultat nici unul împiedat.

Inchinare, Tia, Mihai! Sint Murașul ce nu m-am unduit la porunca nici unui stăpîn nepesit.

Inchinare, Tia, Mihai! Sintam Sîrbul și ceva mai departe, scapă-ne, Doamna, de silă și moarte!

Inchinare, Tia, Mihai! Eu sint Tera. Pune-mi la iarnă pe frunte în loc de nea căciula aceea rotundă a ta!

ION TUDOR

Vom fi

Si suntem bărbății cei mai frumoși Și mîndri ca cerbi-n pădure Frunte placată nu ni am avut, Fluier avam, și blînda secure.

Și suntem bărbății cei mai frumoși Stăpîni pe mîndre, pe vară, Cu trupuri scîldate în rouă Și-n vînt, pe culme de piatră.

Vom fi bărbății cei mai frumoși.

30 Decembrie 1947 — desen de Sabin Ștefănuț

DIM. RACHICI

Mi-am făcut căuș palmei

Urc cărarea limpede și-nortocetă a verbului spre-a depune pe culmi măturie pentru dreptatea ciclorile; e amiază în vîrstă; se-aud clopetele semintelor vitlorilor arborii zlua ca o cerbăci-n putere năstele mijlocul cadului; mi-am făcut căuș palmei pentru puiul ei în drum spre mine să se adape.

MARA NICORĂ

Oamenii

Prin noi patria glîndește. Umerii noștri puternici, Sușin toate arșalea vitlorului. Noi sintem grănița vie a vechi Singele nostru este mai vechi decît orice cuvînt!

Sintem alți de sincaș incit la manifestajii lî fluturăm în văzduh. Douăzeci de milioane de oameni, Douăzeci de milioane de steaguri roșii.

ION SOFIA MANOLESCU

Nunța

Lăsîndu-mă să intru pe poartă înainte de trezirea săgetătorului m-am plecat de trai ori în alară să-mi stig numele necunoscut. De îndată ce am auzit bîlînd aripa nopții deasupra pămîntului dîndu-mi drumul peste veșul lumii am ieșit să-mi văd nunta. Invesmintat în păcătuț primordial pină să ajung la căpătîul fiului am mușcat din stauca duhului meu de leamă să nu mă sîrta pe întinerul frunții. Invesmintat în păcătuț primordial pină să ajung la căpătîul fiului am mușcat din stauca duhului meu de leamă să nu mă sîrta pe întinerul frunții. Ajungînd la marginea ochilor nătrabaji unde moartea se ascunde în noștare am strigat încă a dată necunoașterea de pe insula trupului nevinovat și lără să mă pot tîgădui moartea am plecat cu nunta din poarta sărutului.

EVOCĂRI: 1877

șoimii au trecut dunașrea

(II)

• Anunțurile din gazete privind mesurul trenurilor pe linia București — Giurgiu încă mai vorbesc despre legăturile cu mesurul trenurilor de pe calea ferată otomană. Astfel, miercuri și sîmbăta, trenul nr. 1 are legătură cu trenul de poștă care pleacă la ora 1 și 40 de minute p. m. din Ruscuciu la Varna, iar trenul nr. 4, în aceleși zile, are legătură cu trenul de poștă care sosește în Ruscuciu din Varna la orele 3 p.m.

• După mai multe săptămîni, aceste trenuri nu vor mai circula din cauza războiului. • „Mihai Pasa și-a fixat gîndea sa la Neapoli” (Ziarele).

• Se înființează două noi regimente de artilerie, numărul lor ajungînd acum la patru. Garnizoanele lor: București, Craiova, Roman și Focșani.

• După mai multe intruniri, s-a votat o moțiune semnată de peste cîinci sute de studenți prin care se cerea guvernului, ca să se aprobe înființarea unui batalion de studenți voluntari. După mari stăruințe, pe la sfîrșitul lui Ianuarie 1877, cererea ni se acordă și în prima duminică din februarie ne adunăm în curtea poștii Capitalei, unde se prezintă materialul de viațioară Comăneanu cu doi ofițeri ce ne-au fost dați ca instructori și chiar în acea zi începem instrucția. (Dr. Gh. Sabin: Amintiri din războiul Independent).

• Din Prăvălia ni s-a trimis o broșurică în versuri, intitulată „Urare adresată cu ocăziunea anului nou 1877 domnului I. C. Brătianu” de D. Velicșianu. Lucrarea aceasta — firește — cade afară de domeniul criticilor! (Ziarele).

• O știre din Monitorul Oficial: „Sgomotul și Cezarul ar fi dat ordin armatei de a trece Prutul la 28 februarie este lipsit de orice temelie”.

• „M.M.L.L. Demnii și Doamna au mesș aseră, la orele 7^{1/2}, seara, la Universitate, unde au fost întâmpinați la intrare de către D. doctor I. Zolomi și de D. Em. Bacaloșu, profesor la facultatea de științe.

• Consiliul de turcești au sursul la bursa din Constantinopol la 13.20” (Ziarele).

• Ziarele românești relay o știre apărută în L'italia în leaștură cu evenimentul succesor al Sultanelui Abdul Hamid: „Dacă ar fi în de-creștea Providenției că Sultanelui actual să trebuliască ca și nenorocitul său frate Murad, a

Nicolae Grigorescu: „Război călăraș”

părăsi coroana și a reîntra în viața privată, totul lasă să se creadă că acest deplorabil eveniment nu va trage după dînaul aceste consecințe urile pentru Imperiul otoman. În adevăr, după Abdul Hamid, s-ar sui pe tron fratele său, Mehmed-Reschad efendi. Acest principiu este născut la 3 noiembrie 1844, este un om bine făcut, respirînd sănătate și energie...”

• Ziarele românești reproduc un articol din gazeta franceză „La Liberté. Un citat: „Fabricile de tunuri, de puști, de echipamente militare, de corăbii cuirassate, de torpile scil. lucruri și produc zăua și noaptea. Cheltuielile armatelor absorb în toate țările, cea mai mare parte a resurselor și bugetele, din ce în ce mai încercate, cer impozitului, adică economiei și travaliului...”

• Familia (Budapesta) relatează despre starea îngrijorătoare a sănătății Sultanelui Abdul Hamid, reținut o știre apărută în ziarul parizian (Le Temps): „Boala Sultanelui Abdul Hamid se manifestă din ce în ce mai acut. Doctorii povestesc rele. Dela el manifestă o activitate febrilă și fără scop. Aci volestă să facă o plimbare pe mare, și îndată își schimbă ideea. Aici dădă el anunț o excursiune într-unul din chioșcurile sale, și în ultimul moment se îmbracă spre a merge pe Bostor sau în marea Marmara. El este adesea răsunat de o apăsătoare copilărească. S-a pus pîrtoiri în toate curțile și coridoarele palatului. Sultanelui se închide pe

dînaștrul în odăile, ceea ce este cu totul contrariu obiceiurilor țării”.

• După o depeșă telegrafică din Iași, ziarul Telegraful anunță: „Trupele care erau dislocate pină acum la Bundoki, Varniza și Bender, și care compuneau aproape o diviziune, au părășit de vreo cîteva zile cantonamentele lor de pină aci, au trecut riul Helna, și și-au luat cantonamentele la Orak, aproape de frontiera română. Aceste trupe fac pregătiri ca să treacă Prutul pe la Stăniiești”.

• „Ziarele din Boston publică detalii asupra unei experiențe ce s-a făcut în acel oras în februarie curent și care a excitat o mare emoție. Profesorul Graham Bell a făcut să se audă de către 500 persoane, reunite în sala Liceului, cîntece și cuvînto pronunțate la Salem. Acest oras este situat la o distanță de Boston aproape egală cu cea care separă Pariul de Versailles”.

• Principiul construcției acestui aparat este analog cu telefonul, inventat acum cîteva ani de d. Sudra și experimentat cu succes la Paris” (Ziarele).

• E votat bugetul de venituri și cheltuieli al României pe anul 1877. Bugetul prevede:

Cheltuieli	87.666.906 lei
Venituri	81.004.284 lei
Deficit	6.662.622 lei

MARTIE

• Monitorul oficial reproduce după gazeta Independancea Belgicus următoarele: „Armata rusă, intrîndu în Basarabia, nu se poate mișca din cauza întemperiturilor stagiunii. La Chirîniu un uragan, însoțit de niște viscole grozave, da zăpadă, a țînt mai mult zile (...) Drumurile sînt impracticabile. Generalul se al stătuilui-major, care plecase (...) pentru a vedea la Odessa pe generalul comandant șef, a fost reținut la Bender din cauza grămadărilor zăpezii.”

• Dacă generalii nu pot călători, cum s-ar putea pune în mișcare niște trupe numeroase? • „Seșuinea înțila a Curtii cu Jurați s-a început ieri la 1 mart și va dura pină la 10 curent” (Curierul de Iași).

• Interesant de amintit e faptul că între noi jurați aleși pe această perioadă de zece zile se află menționat și Eminescu.

• Ziarele transmit știrea că la Constantinopol au fost lipite placarde la toate colturile de stradă, care conțin dintr-o dată naționea „a fost consultată cu ocazia încheierii păcii cu Serbia. Aceleași placarde cer și depunerea ministrului de război Redi-pasa și a marșalului palatului Mahmud Damad-pasa, căci răminerea acestora în funcțiune este vătmătoare vitlorului națunii.

Petru Vintilă

— va urma —

Noptile de altădată

Urmare din pag. 1

am văzut, un dezechilibrat! În aceasta constă puterea corosivă a ironiei sadoviene, puțin luată în seamă de toți comentarii mărturisesc într-un fel sau altul că au simțit-o dar fără a o analiza, urmărindu-i pină la capăt efectele.

Să vedem, în fine, mai de aproape ce fel de înamic adversar este inginerul Bernard, însă, țînd cont de lumina ce o aruncă asupra lui, interesele lui Lupu Mavrocatti: el ne apare ca un agresor inventat, o soluție de supraviețuire pentru ruinatul boier. Autorul avea de ales între două posibilități: să descrie direct interesele divergente și, ca atare, chiar lupta surdă ori spectaculoasă a purtătorilor acestora pe teritoriul Borzei găsînd un inamic imaginar și fantazic sau să invetează un personaj istoric posibil, deci real, cu o funcție imaginară, de care acesta nu are însă cunoștință. Alegînd a doua alternativă, Sadoveanu ni se dezvăluie într-o postură neobișnuită. Nicăieri aproape spiritul „demistificator” nu este mai acid, mai dur decît în aceasta așa numită alegorie: nici vorbă, în Noptile de Simzeu există un nivel logic dar să observăm că el nu este plasat cum ar trebui, în adîncime, ci la suprafață, așternut ca un văl subtil peste lume (sînd la îndemînă, speculația pe tema mitologică iese ca un fel de obligație patriotică de sub condeiul fiecărui comentator). Subminarea intrigii mitologice cu ajutorul ariei ori explicației sociologice, urmărirea, aproape delectativă a fiecărui traseu ori fapt „mitic” de către un ochi lucid (am fi tentați să-i atribuim aici autorului „zimbutul strîmb” al scepticei lucidități care îl definește pe pîrcălabul Ștefan Soroceanu din Nunta domniei Ruxandra, carte și ea construită pe echilibrul subtil, precum dintr-o realitate aprigă și contradictorie și aparentă idilică): ironia, sarcasmul tin mereu companie misterului creat de legături nu atât de „tainice” ori invizibile cît mai ales văzute. Trebuie să

vedem chiar în titlul romanului o intenție ironică: „noptile de simzeu” semnifică o mitologie negradată, o virtute magică folosită în mod conștient ca un instrument de înșelare. Căci noaptea magică în care vîntușoarele vorbesc și sint înțelese de am îndeplinirea funcția unei manevre, sporind astfel densitatea ironiei ce se infiltră, insidios, în spațiul mitic, desfigurînd spre a lămurii. Codul mitic, amintire a unei experiențe comune a solidarității, nu mai este aici limbajul solidarității ci forma unei strategice.

Stilul demn

Urmare din pag. 1

țelor, ușor ermetică. Streinu buștește formulele oraculare, frazele lui nu explică, frazele punctează, concentrată și, cînd vorbele existente nu sint suficiente, criticul inventează expresii, șarlatrice noi, preocupat hereu să înscrie opera într-o categorie. Categoria poate fi de ordin stilistic sau psihologic, natura și conțutul lui sînt, ce conțează este doar faptul că opera trebuie izolată în elementele ei de originalitate.

Serius! (dăruire) deașvîrșește ceea ce e spiritul critic, fixat de la început în vecinătatea prototipurilor pure, concepția și clasează: seria de o elegantă provocatoare, cu propozițiile frînse ca niște arcuri, de un farmec controlat. Pentru a-l defini prin-o categorie stilistică trebuie mare, trebuie să ne depășim în lumea spirituală a Spaniei, pentru a privi măreția sumbră a portretelor în alb și negru, simbolismul lor ascensional. Vladimir Streinu, pornit din Teul Argeșului, este ultimul nostru mare senior la Curtea Estetică.

PREZENȚE

• Almanahul „Flacăra” 1877 se deschide cu documentarul „România în lume prin opera celui mai lăli și reprezentativ flu al său, Nicolae Ceaușescu”. Sint consemnate opiniile unor cunoscuți oameni politici, editori, scriitori de pe diferite meridiane despre personalitatea preeminentă a președintelui nostru, ale acestui bărbat de stat „aflat în prima linie a politicii mondiale”. Din cuprinsul almanahului semnalăm: reportajele scrise sub titlul: „Gămenii al etnicității, oameni pentru cinealți”, articolele istoricului Al. Porteanu: „Independența — a istorie a neamului, a prezentului și viitorului”, „D.R. Popescu, Marin Preda (carte publică în remarcabil fragment din viațioara sa carte „Viața cu o pradă”); Diaș Arararu, Marin Sorescu, Franz Storch, Sîtu Andria, interviuri ce se constituie în adevărate prețuuri la viațioara cărți de memorii. Subliniam prezența în paginile almanahului a unor prestigioase semnături: N. Carandino, Al. Cerna

Rădulescu, Vișeu Bărna, Constantin Gheorghiu (nu o savurășă scrijă), Cornel Bozbit, Arcadia Parek. • Almanahul literar este, desigur, unul din puținele volume care are privilegiul de a reține, într-un număr de pagini destul de redus, un mare număr de ilustre nume ale literaturii române de azi. Sint prezenți, în această carte a anului, diște poezii, Virgil Teodorescu, Nichita Stănescu, Grigora Hăgiu, Marin Sorescu, George Pîtu, Nina Casian, Ileana Mălăncuș, Valeriu Băcuriu, Angela Marinescu, Marius Robescu și alții. Sint prezente, diște prozatori, Rănuș Neagu, Constantin Toiu, Vasile Rebreanu și alții. Criticii sint reprezentanți de Ov. S. Crobălnășeanu, Emil Manu, Mariana Popa, M. N. Rusu, Cornel Regman. Un loc aparte în această carte a scriitorilor îl ocupă traducerile din literatură străină semnate de Ștefan Augustin Dolnea, Neil Arsenescu-Costinescu, Ion Carolan. Sint prezente de asemenea în însemnate contribuții Nicolae Stoian, Vasile Netea, Nicolae Ciobanu, Georă Tăbănescu, Marin Mînuș, Gheorghiu Istrate, Georă Albu, Teodor Mazilu, G. Dimilianu, Frida Papadache, Al. Răteu, Ovidiu Papadima, N. Carandino, Tudor Mușatescu, Mircea Micu, Octavian Stoica.

radio

Retrospectivă

O retrospectivă poate fi de două feluri: critică (referitoare la emisiunile audiate) și autocritică (referitoare la croniclele scrise). Pentru că, privind în urmă, ne dăm seama ce cantitate înșimă înșeamă rîndurile scrise de noi față de emisiunile radioului ne lășdin (modest) la o parte. Și pentru că n-avem vreme (spatiu) de fraze albe să spunem:

— cele mai audiate (cele mai bune) emisiuni au fost cele de adresare directă, de îmbinare a știrilor politice interne și internaționale, a reportajelor, a transmisiilor în direct de școala de unde oamenii muncii obțin zi de zi noi și minunate succese, cu comentarii, note, interviuri, muzică (bună). Acestea sînt „Radioprogramul dimineții” (cu acea oră de răspunsuri foarte utilă, oră ce-a intrat foarte repede în conștiința ascultătorilor), „De la 1 la 3” (care beneficiază și de o excelentă partitură muzicală de fiecare dată), „Orele serii” (cu o tabletă „Realitatea românească” excepțională), „O zi în țară” (nu numai o zi, dar și o întregă zi în țară — singură oră) și „Studiul I 76” (imblînd fericii emisiunile fixe cu comperalul), „Revista literară”, radio, „Viața cărtilor” etc. Emisiuni bune și chiar foarte bune mai are radioul, dar acestea dețin toate calitățile radiofonice: a) sint dinamice, bi) sint realizate cu un înalt grad de profesionalitate, c) sint plaurale, di) se adresează unui foarte larg public.

— anchetele sociale (într-o frumoasă, loială concurență cu cele de la TV) au excelat între foarte frumoase și inabil făcute. Diferența nu este numai radio-

fonică ci și pedagogică. Pentru a fi profund educative adevărurile trebuie rostite cu multă atenție. Conțează la fel de mult și cum nu numai ca spunem, mai ales cînd ne adresăm celor tineri).

— n-au făcut excepție (ba dimpotrivă) de la cele spuse mai sus nici secenările radiofonice (domeniul în care se constată uneori o mediocritate nedorită).

— emisiunile pentru tineret au înecutat anul acesta o rușere de șablon și de didacticism supărător, intrînd într-un contact mai viu, mai direct cu publicul. Ieșirile din studio, realizarea unor emisiuni în direct cu și pentru tineri au fost, țără îndoielii, huzuri elogiabile (ne referim la „Clubul invizibil” cu țegiri la Ploiești și Sibobol). Din păcate, la atelele conținut să domine o viziune înghețată, rigidă asupra realității, mai ales cînd reportajul se află în mijlocul oamenilor.

— „Meridian-club” și „Trecem pe recepție” sint două emisiuni cu profil bine conturat, distinct. Ambela răspund unor imperative ale tineretii și călătorii și călătoriei (ca forme ale cunoașterii);

— programele muzicale (despre care nu am scris pină acum) au cel mai serios „contraindicat” în emisiunile care nu au profil muzical. Pentru a fi cinstiți trebuie să spunem că nu vechimea unor melodii ci calitatea lor împiedică ascultătorii a fi multumii. Vom reveni însă.

Sperăm într-un an în care cu miel rețusuri radioul să ne aducă numai bucurii.

Constantin Stan

plastică

Istorie și actualitate (II) *

Mai sărac reprezentată, a fost secțiunea de sculptură. Numeric, locul principal l-a deținut portretul local, înșeștea are în expozițiile cu un asemenea profil, nu poate înlocui acele lucrări ilustrative și pentru o anume viziune plastică și nu doar pentru forma modelării. Premiul pentru sculptură a revenit lui Ion Pop, muncitor la Tarnița, județul Cluj, pentru lucrarea în piatră Babilona, o compoziție de mic dimensiuni (0,760-0,330-0,370). În fapt scene în relief aproape plat desfășurate pe cele patru fațete longitudinale ale paralelipipedului pietrel. Pentru virtuțile compoziției am mai reținut doar lucrările lui Mihăescu Virgil (Memoria erărilor, solistei armat), Demokos Lehel (Construcții), basorelieful bronz și, în special, Mihai Buculei o căru lucrare (Erau) vedea încă o dată largile disponibilități ale unui artist care are un deosebit simț al monumentalului. Cu o sculptură executată ceva mai în grabă, prin interpretarea unui cunoscut model iconografic, este prezent și Ion Inouț (Stefan cel Mare). Să ne fie îngăduit să credem că un oarecare efort de organizare ar fi permis o mai reprezentativă și poate chiar mai de calitate prezentă a sculptorilor tineri în această expoziție.

Același lucru, în linii mari, s-ar putea spune și despre secțiunile de grafică și artă decorativă. Neîndoielnic, lucrarea cea mai realizată și sub profil tehnic este cea a Simonei Runcan (Peisa) Industrial, gravură în metal)

distinsă cu premiul U.A.P. Ca majoritatea gravurilor Simonei Runcan și aceasta are o anume răceală detașată a abordării temei, ceea ce dă, în cazul de față, obiectivitate imaginii. Gravurile lui Borcus Georghiu (Șantier, acvatină), Adrian Dumitrescu (Pierțel, acvatină), Suzana Fintinaru (Spațiile carșice-danubiane, xilografură) înalte premiate, pot fi considerate ca indicative pentru orientarea tematică a tuturor celorlalte. E pozitiv faptul că unii dintre exponenți sint proaspăt absolvenți, afirmați cu brio în trupul studentic (Denisa Ionescu, Ștefan Orth etc.) dar nu a la fel de pozitiv faptul că lucrările prezentate nu sint pe măsura posibilităților lor artistice. Poate că prezența într-o expoziție cu caracter republican ar fi trebuit să fie privită cu mai multă atenție de unii exponenți care s-ar fi lăsat astfel pradă mai greu unui convenționalism intrinsec, e drept, de mijloace tehnice unele remarcabile.

În ansamblu, se poate afirma însă că expoziția de la Cluj-Napoca constituie o experiență interesantă, un bun prilej de reflecție asupra necesității adevărului propriului meșteșug la generoase subiecte de inspirație.

Grigore Arbore

• „Libertatea națională și independența statală a României în constituția firească” — Expoziție de artă plastică, Cluj-Napoca, decembrie 1976.

muzică

Un an într-o clipă

„Nu știu alții cum sint”, dar mie mi se pare nostalgic că, deși îl zicem Anul nou, cu ocazia acestei sărbători, înșeștea are în expozițiile cu un asemenea profil, nu poate înlocui acele lucrări ilustrative și pentru o anume viziune plastică și nu doar pentru forma modelării. Premiul pentru sculptură a revenit lui Ion Pop, muncitor la Tarnița, județul Cluj, pentru lucrarea în piatră Babilona, o compoziție de mic dimensiuni (0,760-0,330-0,370). În fapt scene în relief aproape plat desfășurate pe cele patru fațete longitudinale ale paralelipipedului pietrel. Pentru virtuțile compoziției am mai reținut doar lucrările lui Mihăescu Virgil (Memoria erărilor, solistei armat), Demokos Lehel (Construcții), basorelieful bronz și, în special, Mihai Buculei o căru lucrare (Erau) vedea încă o dată largile disponibilități ale unui artist care are un deosebit simț al monumentalului. Cu o sculptură executată ceva mai în grabă, prin interpretarea unui cunoscut model iconografic, este prezent și Ion Inouț (Stefan cel Mare). Să ne fie îngăduit să credem că un oarecare efort de organizare ar fi permis o mai reprezentativă și poate chiar mai de calitate prezentă a sculptorilor tineri în această expoziție.

„Nu știu alții cum sint”, dar mie mi se pare nostalgic că, deși îl zicem Anul nou, cu ocazia acestei sărbători, înșeștea are în expozițiile cu un asemenea profil, nu poate înlocui acele lucrări ilustrative și pentru o anume viziune plastică și nu doar pentru forma modelării. Premiul pentru sculptură a revenit lui Ion Pop, muncitor la Tarnița, județul Cluj, pentru lucrarea în piatră Babilona, o compoziție de mic dimensiuni (0,760-0,330-0,370). În fapt scene în relief aproape plat desfășurate pe cele patru fațete longitudinale ale paralelipipedului pietrel. Pentru virtuțile compoziției am mai reținut doar lucrările lui Mihăescu Virgil (Memoria erărilor, solistei armat), Demokos Lehel (Construcții), basorelieful bronz și, în special, Mihai Buculei o căru lucrare (Erau) vedea încă o dată largile disponibilități ale unui artist care are un deosebit simț al monumentalului. Cu o sculptură executată ceva mai în grabă, prin interpretarea unui cunoscut model iconografic, este prezent și Ion Inouț (Stefan cel Mare). Să ne fie îngăduit să credem că un oarecare efort de organizare ar fi permis o mai reprezentativă și poate chiar mai de calitate prezentă a sculptorilor tineri în această expoziție.

presia de strălucire țrăvă a păsărilor rare. Personalități care se relevă cu tot mai multă pregnanță și-s împune prezența autoritară este unul colectiv în înșeștea are în expozițiile cu un asemenea profil, nu poate înlocui acele lucrări ilustrative și pentru o anume viziune plastică și nu doar pentru forma modelării. Premiul pentru sculptură a revenit lui Ion Pop, muncitor la Tarnița, județul Cluj, pentru lucrarea în piatră Babilona, o compoziție de mic dimensiuni (0,760-0,330-0,370). În fapt scene în relief aproape plat desfășurate pe cele patru fațete longitudinale ale paralelipipedului pietrel. Pentru virtuțile compoziției am mai reținut doar lucrările lui Mihăescu Virgil (Memoria erărilor, solistei armat), Demokos Lehel (Construcții), basorelieful bronz și, în special, Mihai Buculei o căru lucrare (Erau) vedea încă o dată largile disponibilități ale unui artist care are un deosebit simț al monumentalului. Cu o sculptură executată ceva mai în grabă, prin interpretarea unui cunoscut model iconografic, este prezent și Ion Inouț (Stefan cel Mare). Să ne fie îngăduit să credem că un oarecare efort de organizare ar fi permis o mai reprezentativă și poate chiar mai de calitate prezentă a sculptorilor tineri în această expoziție.

Costin Cazahan

Pe cai, tovarășe Grosu...

— FRAGMENT DIN COMEDIA INEDITĂ „MORILA ȘI DURERE” —

Decorul: simplu și auster al tovarășului Grigore. GRIGORE — Dragă tovarășe Grosu, uite zilele vin și se duc și noi nu ne-am mai întins cu cadrele de conducere la un pahar de vin de nu mai tin minte. E posibil așa ceva? Se munceste mult și se bea prea puțin. Dacă mergem așa în continuare ne anihilăm, ne rupem de mase. Și mie nu-mi place să mă rup de mase, am multe calități dar păcatul asta nu-l am.

GROSU — E groaznic!

GRIGORE — Nu e suficient să ne lamentăm ca niște babe, e groaznic, e groaznic, știu și eu că-i foarte groaznic. Trebuie să acționăm imediat. Pe cai, tovarășe Grosu...

GROSU — Evident, pe cai, tovarășe Grigore. Cai, cai, cai... Să dăm fiecare o sumă de... să facem o reuniune tovarășească, intimă, cu tovarășele necesătoare cu vinuri de export, cu puțină muzică lunguroasă și mobilizatoare.

GRIGORE — Ce ușor recurgi tu la metodele cele mai simple, bălăncite și arhihăzitate, (cu tronie maximă). Să dăm fiecare o sumă de... iar cu aceleasi metode răsufiate, depășite! Lumea a evoluat, nu bate pasul pe loc cum îl bați tu, banii nu se mai tin la ciorap, nu se mai ascund în sticle, au apărut alte metode, C.E.C.-uri, conturi, viramerturi. Să dăm și noi un chef care să fie plătit modern, de stat, prin virament, nu de fiecare am în parte. De ce alții își plătesc chefulurile prin virament sau anumite fonduri și noi să recurgem la răgi și la răgi la metoda învechită a buzunarului propriu.

GROSU — Da, da, a plăti bateriile la ghiță prin virament e desigur un ideal, cum ar fi de plăci, o lubre, dau și eu exemplul care mi-e mai la îndemână. Ce poate fi mai plăcut și mai mobilizator decât să bel în contul statului? Există o disciplină financiară din păcate. Ne trebuie un scop. Un scop înalt, ceva măreț și plauzibil.

GRIGORE — Trebuie o justificare. Cine spune că nu trebuie? Noi n-avem nimic de ascuns. Așa e și drept. Nu trebuie să fim mecanici, să bem de dragul de a bea, să mincăm galău „bonne femme” de dragul de a

minea galău „bonne femme” trebuie să primim lucrurile în perspectivă.

GROSU — (cu aer de supănat) Uoaa să primim?

GRIGORE — Unde dracu să primim? Departe, cât mai departe... să bem pînă cîndem o masă cu sentimentul datoriei. Să mergem la „Doi cocosi” cum mergeam la serviciu. Așa trufie, fără idei preconcepționale.

GROSU — (mai realist) „Doi cocosi” închide la ora douăsprezece.

GRIGORE — N-ar fi importantă am dat și eu un exemplu. Importantă e ideea. Trebuie să bem în interes de serviciu.

GROSU — Trebuie găsit o justificare. Crezi că nu m-am gândit la asta? Depășirea plăzilor ar justifica o petrecere tovarășească într-un cadru intim cu muzică bună.

GRIGORE — Planul l-am deplădit dar nu l-am îndeplinit.

GROSU — Aaa e! Să dăm atunci o masă în cinstea echipei de fotbal Realism etas în cario-nament și noi ne gândim la victoria lor.

GRIGORE — E-a da, sămăntăm din B la C, ca să nu spunem e-a retrogradat. Nu e un succes atât de mare ca să merite să fie stropit cu un pahar de vin bun.

GROSU — D ece să fim mecanici? De ce să sărbătorim numai victoriile. Putem să existim și în succesele aparente că doar și la înzombrări se bea.

GRIGORE — Esti un idiot!

GROSU — Sint plății pentru asta.

GRIGORE — Ce-ai zice de un schimb de experiență? De ce n-am progresat, analiza generaliză mincînd iere de Manciuria? De ce?

GROSU — Chiar așa, de ce?

GRIGORE — Ei, da, sămăntăm schimb de experiență, mincînd iar mama, tot ei e că ne-a-ducă izbăvirea.

GROSU — Mie mi se pare și logic. Dacă învățăm din lipsurile noastre de ce nu învățăm și din lipsurile altora?

GRIGORE — Ai dreptate! Să ținem la aer, să vedem ce mai e nou în lume, ce gîndesc alții, că uite vine bombardamentul internațional. Avem nevoie de lupta de opinii. Știi ce e lupta de opinii?

GROSU — Doi oameni care au aceeași părere și se lenează s-o spună.

GRIGORE — Esti un idiot!

GRIGORE — Mă flatați tovarășe Grigore.

GRIGORE — Gata, sămăntăm cu alia plîștrăgească mic burgheză... Avem nevoie de un schimb de experiență ca... (dăpă o puză) dă-mi imediat o comparație, autodidactule.

GROSU — (nu se stie de ce, se ridică la picioare) Cum avem nevoie de aer de oxigen.

GRIGORE — E bună! Deci trebuie să organizăm un schimb de experiență, și asta-i important. Că pe lângă schimbul de experiență o să fie și un pahar, două trei, patru, de vin, un antrou, o rață cu varză, o ciorbă de burță dintr-o găină și niște călățe flambate la un moment dat, trece pe planul al doilea. Important este progresul.

GROSU — Just! Foarte just! Bem și mergem înainte.

Teodor Mazilu

Cînd Muzele se-amuză

„Obiceiuri de iarnă la români” de Nicăpetre

Poșta redacției

adresată unui semnatar al Poștei redacției

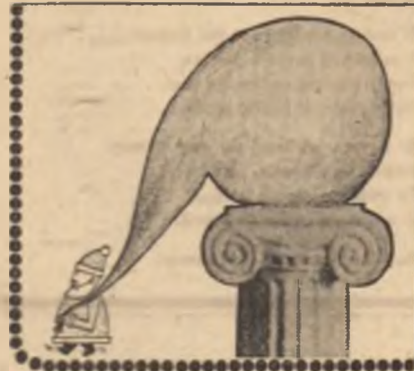
Cu-atîtea bunățate în lață, ericit ai fi de aspru tu, e prima oară cînd în viață nu spui: „Deocîndată, nu!”

La neiba plăciturii pline ce-mi fură timpul, enervant. Trimețî-mi vă rog mai bine cite-un curcan, la post restant.

N-ai cum să-i descoperi căci s-ascund ca-n iarbă, unii după barbu, alții după barbă.

Dansînd c-o debutantă „bine”, a sărutat-o-n plin locaș — iar ea s-a explicat, în fine: „Nu public, domnule poștas!”

Andrei Ciurunga

Epigrame

NU TE LĂSA NICIODATĂ!

de Similiana Pop

E frumos să nu ai teamă
Că apoi mai e arde de spus?
Cînd ghinionul tău se cheamă
Nu te lăsa niciodată!

MINI-DUREREA

de Ion Crîngulescu

După ce-am vădit răsunat,
Căci mai e arde de spus?
Dacă o-mpădăși durerea!
La ea, minci — la noi, pînă.

EPIGRAMA (ED. LITERAR)

de Mircea Tîrziu

În epigramă, citit și-a fost atît
Deosebit, cînd simțim era,
Dar cum e gîz în să gîz
Cînd
E mai rău să-și povestă cu Dăra.

PROPRIETARI DE POCURI

de Mircea Dîmăreanu

Grădina poate să fie
Cîntec de pîndă, dar
N-ai să-ți — în pîndă —
A-știa proprietari.

CINE SĂ APARA?

de George Pînz

Cine mă apără? Se poate
Să-și pîndă asociația scriitorilor?
A-știa-i vorbărie
Nu-i creștin, mai puțin apărător.

CRONICARILOR PLASTICI

GEORGE HAGIU ȘI GEORGE ARBOR

Cel del „Cîntec”, semnatul plînz,
Nu-ai să-ți pîndă un lucru bun:
Cînd — în pîndă — se va lăsa figură,
Pe cîntec — de-și pîndă — rămîne tăcut.

Gelu Stoicescu

Un poem scris pe o cerere

mi mîi prezentat două manuscrise, poezii Catilina bîrărit într-o singură seapă al-și scrie singur poezia. Deoarece că la început l-a fost devotat de gîz, dar se dăruiește că de poet și fără alia bîrărit de cap, arțurî doar gîz în toate gîzurile. Numai că, deși fînăle alia versuri conștente din poezii conștente, Catilina, cum am spus, încă nu apăsese să se lăture de conștente publică. Acum de alia și și lăpșă, iar lucrul pîndă chiar își expunem conștentele apăsînd: „Nu se mai dăruiește, Catilina” a fînăle prima grîmadă de cuvinte care l-a trecut peoană Catilina prin cap infînăle. „Născu la...” E bine sare că scrie unde, se lăurea Catilina, nu, în răspuns singur, dar vor primi ai mei acasă scrierile așa că de pîndă căre lăpșă cu „cîntec pîndă”, vă aducem la conștente, să aveți o dăruiește... și revor să-și mai revor? Mai bine că scrie unde și anul, dar alia, frumos, în fînăle. Deci! „Născu la, în decembrie, stia, anul mîi suta și...” Versul l-a pîndă alia de lăpșă, lăpșă o scrie și bîrărit pe gîz, o femeie bîrărit și mîră-măz în scrierile a mîi de lăpșă, admiratoare fără rezerve a pîndălelor fără rîde în București. „Așa da, alia gîz, astăzi domnu poet Catilina este versuri, asta sare o dăruiește poezie pentru o romanță, cum lui cîntec ale Gogolul, domnessu dă-l lăpșă”, Catilina o scrie și o satisfacție ușor de lăpșă, lăpșăle romanță în viața lui, nu ca la alia care în loc să se lăure, se lăure. O dăruiește afară din bîrărit, se apăsînd în conștente și conștente într-un rîde amezînt. Ideea excita lăpșă din dedicată, așa că eu nu mai conștente, importantă devolve forma care s-o împingă în față: „Membru în membru în pîndă ca și dăruiește lui / În Valea Arșetului pe urma umbrei stăruie / Documentare sare sare în revor, a / Am scris la rev, și am dat la ed, o dăruiește, trei cîntec / adunî cu pîndăle / mă scrierile pîndă să revor / dăruiește și ne-dăruiește și îndăruiește / pe cuvînt de onore adresa telefonului bîrărit / îndăruiește pe vei, ai dăruiește”. Cu semnătura poetul Catilina s-a pîndă avut mult de fînăle. A semnat cu pîndă-simul alia.

Julian Neacșu

Prezențe

redactor: de mina a două dactilografă; distraită corector: distrait

Comitetul fondului numerar anunță intempestiv că toate bălțile de autor se vor face în ziua de 1 ianuarie 1977 (post-festum). Se servește, la lăpșă, și o ciorbă de burță (specialitatea bucătării Butușină). Directorul instituției perape-tive atrage în mod dubios atenția următorilor tovarășii să-și ridice sumele prezante: Cecil Măzilescu, Ion Gluga, Nicolae Basta, Ion Silă (etc.).

La șezătoarea literară din TECOCI au participat mai mulți mîrăritori. S-au citit poezie roză și tabule rare de umor. Manifestarea s-a regre-tat și la HIRLAU bucurîndu-se de o vargă partici-pare.

De curînd a apărut într-o tînută grafică re-proșabilă „Galeria cu mîi sălbatice” de Cons. Toiu. Cartea s-a epuizat în citeva bile.

Sedînța secției de gura Humorului a avut Joe marța trecută. Au citit din lucrările lor: Hu-jetin Silvestri, Ion Plăiegu, Cănuță Tănase. În încheiere Micea Micu a citit o parodie despre proza lui Ștefan Vîrtu.

Din realizările Asociației scriitorilor de Bucu-resti pe anul în care au petrecut: 1) Intempestivă unui plan de mîrărit (vedere, țăruri, cîntec din țăr) care a fost cîntec pîndă în ultimul strop; 2) Bîrărită „Bîrărită literară” (pîndă și pîndă) în care mai de ca să B. Organizarea unei excursii cu autobuzul la Valea Vinului; 3) Aș-gurarea concediului de odihnă pentru rude, pri-etenii, vecinii și alte verisoare în stațiunile Nep-tun și Călmănești; 4) O conferință despre tra-gedia beașcă Referenț: Ion Papuc, Coreferenț M. Javrăli. Au luat cuvîntul Romulus Vulpescu și Petre Tulea, George Pînz și Tăcut. 6) Ti-rărea unei sedințe de analiză șuncii condusă de Fînăle Neagu.

În tîrăriturile hîrăriturilor se mai găsesc urmîto-arele lucruri: „Ochiul florilor” de Petre Gol, „Inorogul calp” de Mara Nicovală, „Mălin cu pantaloni” de Ion Horea, „De-ar fi pușca iarbă verde” de George Ciuciu, „A pocnit-o” de Eugen Barbu, „Pînz” de Viru Dărașu. Un po-son de flori” de Nicu Belea etc.

Locatarii Casei de lăpșă de la Mogoșoaia (Buhuș Neagu, Gligore Hagiu, Romu Buteanu, Clondir Pucă) sint instituții că așezămîntul la caznă va intra în remolan (ei) de sezou!

Redactorul dactilografă și corectorul de serviciu vă vîrează la mulți ani și că ne vedem cu cînd.

Gheorghe Suciu

Post-friptum: dactilografă, redactorul și corectorul au fost eșantonați.

Creioanele

Dinșpre masa mea de lucru, astăzi neaptea am aștit venind unele șoapte. Vedee apoi s-a ridicat ca la o ecară. Am privit mîrărit. Deși creioanele discuta cam „lăpșă”, anul mai mic, alia ceva mai mare. Pricina discuției nu o știu, așteam doar fragmente: — Numai eu pot să scriu! — Ba și eu pot să scriu!

Am așertat și le-am lăsat în pace: gîz la urma, tot au să se-mpace. Dar în seri, cînd privi spre creioanele mele, scrii pe birou sume mîi din ele.

Morală: lăpșă și s-am s-a dăruiește: creionul ezi mare înghite pe cel mic!

Andrei Ciurunga

Mascota

VALENTINA: Mamă, l-am scris lui Lică o scri-soare de adio. Mi-am dat seama că nu-l iu-besc și nu mă pot mărita cu el.

MAMA: Da ce, Valentina? De ce nu-l iubesti. Valentina? Ce ti-a făcut bietul băiat? Nu s-a purtat frumos cu tine?

VALENTINA: Nu, eu nu știu de ce nu-l iubesc dar ce pot să fac? Dacă nu-l iubesc, nu-l iubesc! De purtat s-a purtat foarte frumos cu mine, m-a dus la cofetărie, la circ, s-a un plăcut, știe să converseze, e cult, citește toate almanahurile și nimeni nu știe să vor-bească mai frumos decît el despre cutremu-rele din Japonia. Are toate calitățile posibi-le și imposibile dar de iubit nu-l iubesc!

MAMA: Dacă ai avea bunăvoință, l-ai iubi.

VALENTINA: Am toată bunăvoința. Am vrut din toată inimă să-l iubesc dar nu reușesc. Am încercat să mă sugestionez, am cumpă-rat și o carte „Prietenia și dragostea, izvor-cîncielii fericite!” Am citit și tot nu-l iubesc!

MAMA: Poate n-ai citit destul de atent!

VALENTINA: Val, mamă! o știu pe dinafară. Mi se rupe inima de mila lui Lică, crede-mă știu cit e de simțitor și cit de mult o să su-fere cînd o să citească scrisoarea mea! Sint sigură că o să plîngă... Numai de n-ar face vren prostie! Of, de ce nu-l iubesc? De ce nu pot să-l iubesc?

(Sună soneria)

VALENTINA: (șperțată) Ei este!

MAMA: Vai, ce ne facem? (zbucnește în plîns).

VALENTINA: (plînge) Sărmanul Lică!

LICĂ: (cu jale) Bună ziua! (molipsit, izbuc-nește în plîns. Plîng în trio).

LICĂ: De ce nu vrei să mă iubesti Valentina?

VALENTINA: (plîngînd) Vreau, dar nu pot.

LICĂ: (plîngînd) Nu există no Pot. Dacă omul vrea...

VALENTINA: Am toată bunăvoința, am depus toate eforturile, dar nu pot.

LICĂ: Deci, totul a pierdut. N-o să-ți mai po-vestesc niciodată despre cutremurele din Ja-ponia.

VALENTINA: Ce păcat!

LICĂ: Tîne, te rog, acest plîc. Te rog, să-l deschizi numai după ce nu voi mai fi pri-tre voi.

VALENTINA: (înapămintată) Lică, ce vrei să faci?

LICĂ: Adio! Te-am iubit mai mult decît în filme. Adio!

(Pleacă. Cele două femei plîng în duet)

VALENTINA: Mamă, n-am curaj să deschid plîcul.

MAMA: Nicl eu n-am inimă să fac asta! Dar

sint mamă și o să mă sacrific. (deschide plî-cul și citește).

„Vei ști că te-am iubit nebunește și n-o să te uit niciodată. N-o să se mai vedem nici-odată și de aceea îți mai cer două lucruri: Primul să te gîndești din cînd în cînd la mine, iar al doilea să-mi trimiti toate scri-șorile, precum și banii pe care frăm chei-tuit cu tine. Alăturez alăturat lista cu chei-tutiile efectuate în timp ce te-am iubit și tu nu m-ai iubit.

1. Una pereche clipșuri (pentru 15 lei)
2. Una cutie fondante (pentru mama soa-ră) 10,75 lei
3. Un ruj de buze (ai vrut să vezi cum îți ată dar buzele tale n-aveau nevie) 20,25 lei.
4. Cinci brinzoaice și una gogoșă mare. 12 lei.
5. Un porumb fierț — 2 lei.
6. Douăzeci de micl (la restaurant) un sifon și un ardei lute — 43 lei (cașșul îl suportă)
7. O carte de bucate (ce visa am nutrit pe marginea ei) 12,50 lei.
8. Cinci garoafe roșii aduse de stua ta (cît de mult îți-au plăcut! M-ai sărutat pe obraz, aști de fericit! erai de gestul și aten-ția mea. Spuneai că nu valorea, ei gestul con-ștă. Și acum?) 25 lei.
9. 66 de bilete de tramvai, clasa I (nu te-am dus niciodată la a doua) 18,60 lei.
10. 38 pahare sifon, 4 Ci-co, 2 pepsi — 35 lei.
11. Două mascote de cofetărie — 8,30 lei.

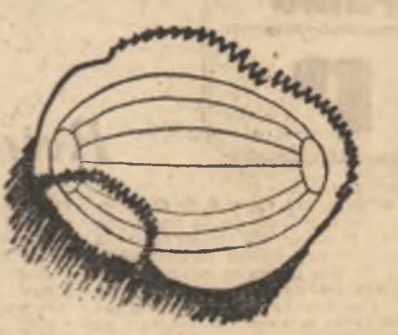
Dacă am uitat, din cauza durerii, să pun ceva la socoteală, sper că de data asta vei fi mai sinceră decît în dragoste.

VALENTINA: (zbucnește în ris) Dar mamă, de ce-mi pune la socoteală două mascote? Eu n-am mincat decît una!

MAMA: Nenorocitul, țî-a pus la socoteală și mascota lui!

VALENTINA: Ce mă făcăm mamă, dacă reu-șeam să-l iubesc!

H. Salem și Lucia Verona

Forma inimii lui Tudor George, văzută de Sorin Pastolache

VITRINA

